

stole end Voldgiftsdomstolen i Haag. Det er ganske rigtigt, som den højtærede Minister sagde, at det giver et Middelt til maaske at kunne faa Voldgiften iværksat med mindre Bekostning end Voldgiftsdomstolen i Haag har vist sig at medføre. Men dette bringer mig tilbage til, hvad jeg tidligere har bragt frem under den højtærede Udenrigsministers Forgænger, at vi trænge til en virkelig Oplysning angaaende Spørgsmaalet, hvad Processerne for Voldgiftsdomstolen i Haag have kostet. Det vilde vistnok ikke være vanskeligt for Udenrigsministeriet at faa oplyst i en bestemt Sag efter eget Valg fra de vedkommende Parter, hvor store og hvilke Omkostningerne ved Voldgiftsafgørelserne i Haag have været. Det vilde være af Betydning for os, der overhovedet bestræbe os paa den ene eller anden Maade for at faa Voldgiftsafgørelser satte i Stedet for Magtanvendelser, at faa Oplysning om dette meget vigtige Punkt. Thi derved vilde vi maaske faa Midler til at modvirke det Onde, som synes at være ved at fæstne sig i Haag, de for store Omkostninger. Jeg tillader mig derfor at forny her overfor den højtærede Udenrigsminister den Anmodning, om han ikke vilde skaffe os en positiv Oplysning om, hvilke Udgifter der har været ved en bestemt Voldgiftssag for Voldgiftsdomstolen i Haag.

Hvad de tre Traktater angaar, som nu foreligge os, da er det selvfølgelig mine Meningsfællers og min Mening at tilraade Tinget at vedtage Forslaget om deres Stadfæstelse. Dette er selvfølgelig af to i og for sig meget afgørende Grunde. Den ene er den ganske simple, at de tre Konventioner ere gyldige og bindende for Danmark, hvad enten vi stadfæste dem eller ej. Vor Grundlov betinger ikke deslige Traktaters Gyldighed af, at Rigsdagen tiltræder dem, og da det ikke i Konventionerne er betinget, at Rigsdagen skulde tiltræde dem, kan enhver af de 3 Magter, med hvilke Danmark her har kontraheret, kræve Traktaten betraget som værende i Gyldighed, saa dette er alene en fuldstændig tilstrækkelig Grund for os til at give det „Ja“, som vilde være som givet, selv om vi ikke gav det. Traktaterne ere gyldige uden dette. Men der er desuden den anden væsentlige og mere reale Grund, at naar vi af Misfornøjelse med Indholdet af en Traktat som den med de Forenede Stater vilde nægte vort Samtykke til dens Stadfæstelse, vilde vi derved foretage en stødende Akt overfor en stor Verdensmagt til ingen Nytte for os i vort Forhold til vor

Regering og til Skade for Landet i Forholdet til Verdensmagten. Vi have derfor al mulig Grund til at sige „Ja“ til det forelagte Forslag om Stadfæstelse af Traktaterne. Og det er det, jeg tilraader det høje Ting.

Chr. Reventlow: Efter det sidste ærede Medlems Udtalelser, af hvilke jeg er enig med ham i hans Tvivl om, hvorvidt vi burde have taget Traktaten med Sverige, skal jeg kun gøre en ganske kort Bemærkning. Vi ere jo sikkert alle ganske enige i dette, at vi skulde støtte Bestræbelser henimod Tilstande, hvor Magt-afgørelse viger for Retskendelse. Men det kan vel ikke nægtes, at der er uendelig langt igen, inden vi ere naaede dertil, og ikke mindst forekommer det mig, at det af de Udtalelser, der ere fremsatte af ærede Ordførere her i Dag, fremgaar, at Forholdene ikke ere saa lyse, som maaske mange ude i Befolkningen kunde være tilbøjelige til at tro, at de ere. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) udtalte jo blandt andet, at disse Voldgiftstraktater, som vi sluttede med de fremmede Magter, viste sig at blive tyndere og tyndere. Disse her var saa uendelig meget tyndere end dem, vi for Aar tilbage havde afsluttet med andre Stater. Nu er det sikkert klart efter den højtærede Udenrigsministers Udtalelser, at naar de ere saa tynde, er Skylden ikke vor. Vi fortælle jo herhjemme hinanden hver Dag, at det er et lille Land, vi leve i; vi fortælle det jo i den Grad, at der snart ikke er et Menneske her i Landet, der tror, at vi have anden Opgave end den at forsikre Verden om, at vi ere dette lille Land. Saa der er ingen Tvivl om, at naar disse Traktater ere blevne saa tynde, som de ere, skyldes det absolut ikke Mangel paa Bestræbelser fra vor Side.

Hertil kommer nu ogsaa foruden Traktaternes Tyndhed, at der kan rejses det Spørgsmaal, som den ærede Ordfører for Flertallet rejste, om Traktater overhovedet ere noget værd. Det var en højst interessant Udtalelse, den ærede Ordfører her fremsatte, men jeg tror, det er en Udtalelse, der har sin praktiske Betydning og sin Gerning i vort offentlige Liv i dette lille Land. Thi denne Udtalelse, sammenholdt med Udtalelsen fra den ærede Ordfører for Socialdemokratiet om de stadig tyndere Traktater, viser jo klart, at Verdensforholdene absolut endnu ikke ere af den Art, at vi her i Landet kunne grunde